

カラス  
KARASU キッズ  
2 ALERTA TSUNAMI VERMELL Kids

A PARTIR D'UNA IDEA ORIGINAL  
D'AUREN

TEXT:  
AYMERIC JEANSON

IL·LUSTRACIONS:  
AUREN

LAROUSSE







MONBETSU

ABASHIRI

NEMURO

OBIHIRO

ILLA DE HOKKAIDO  
北海道島



Hokkaido és una illa al nord de l'arxipèlag del Japó. En una petita població envoltada de camps i del mar, s'alça l'escola primària del Cirerer Blanc. Una bona colla d'alumnes hi viuen feliços.

**KINTARŌ**  
きんたろう

**HINA**  
ひな



PLATJA DE MURORAN  
室蘭市のビーチ



TAKESHI (TAKÉ)

たけし

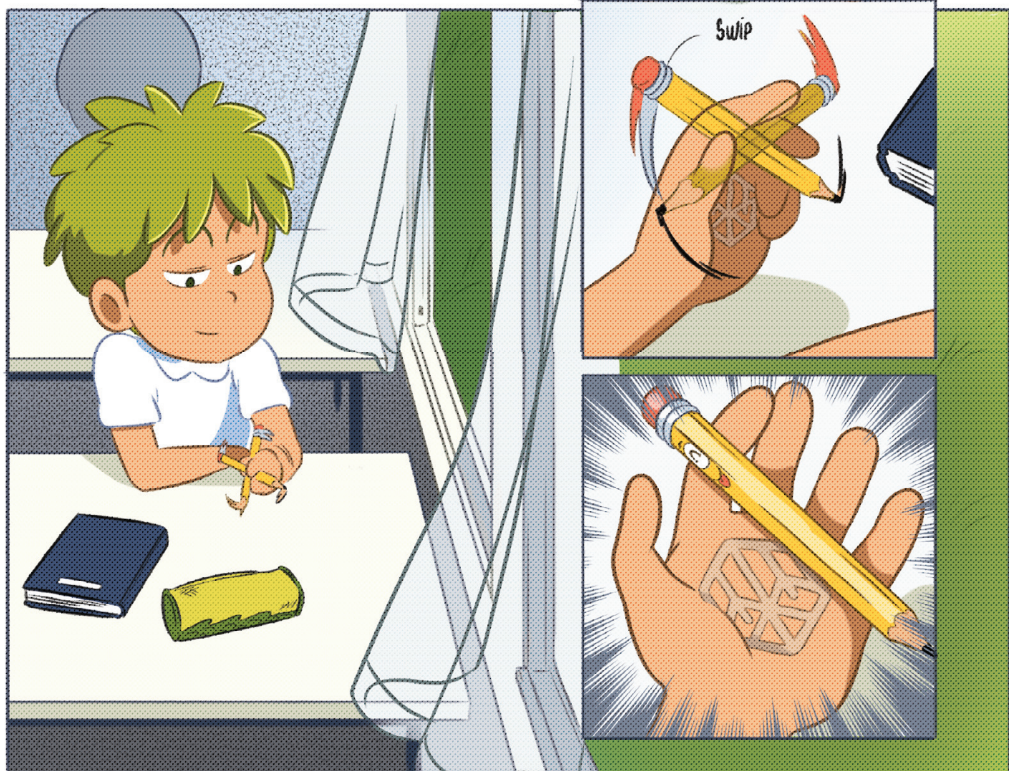
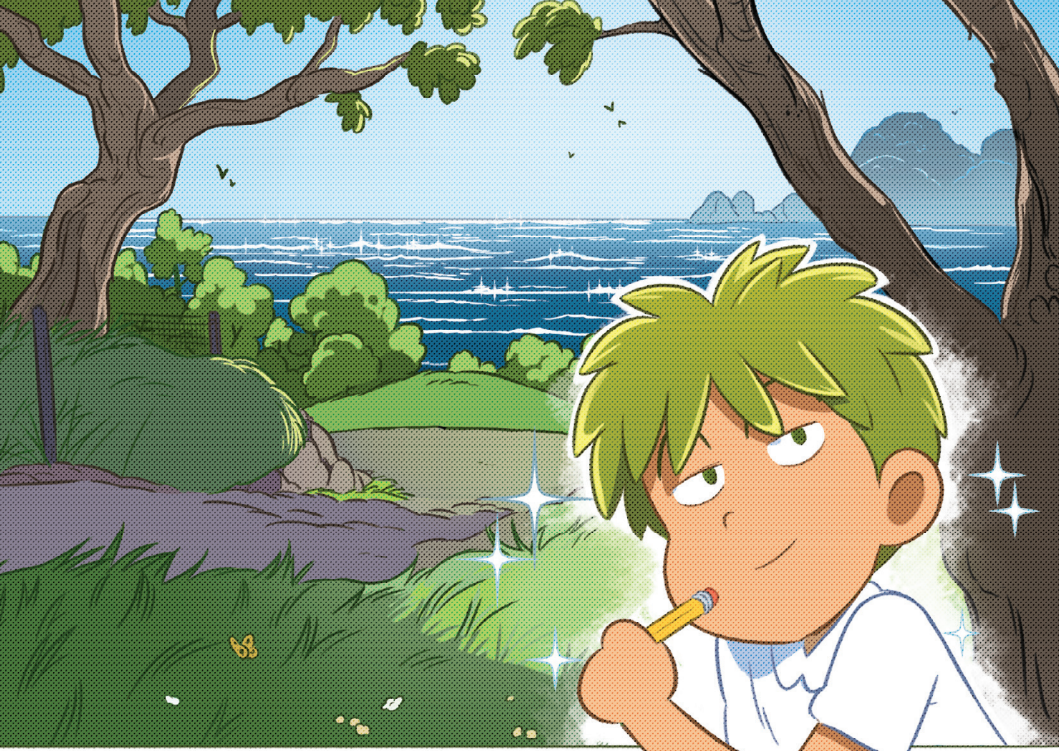
YASUO

やすお

チヨキ  
チヨキ

マス  
KARASU  
キッズ  
Kids







## CAPÍTOL 1



# UNA ENTRADA EN ESCENA MEMORABLE

A través de la finestra mig oberta, la remor de les fulles enmig de la brisa de setembre reconforta el Yasuo. És com si els grans arbres de fora li volguessin confiar un secret. Darrere d'aquests, la brillantor blavenca de l'aigua, que s'escola entre les branques fàcilment, li fa picor als ulls. Que bonic que és tot a l'altra banda dels vidres! L'aventura, a l'abast de la mà...

El noi fa onejar suaument els seus cabells verds. Fa unes quantes setmanes, els seus amics i ell en van

viure una de bona, d'aventura. En recordar-ho, abaixa la mirada instintivament cap al palmell de la mà esquerra. Un símbol translúcid, una mena de tatuatge, es cargola sobre si mateix. És el senyal que, aquell dia, a les entranyes devastades de la seva antiga escola, no va somiar el combat contra el Bakeneko.

A l'acte, per l'emoció, se li fa un nus a la gola. Els records li tornen a la ment: la desesperació, quinze metres sota terra, enfront del gat dimoni invulnerable... La Hina aixafada sota les runes... El Kintarō i el Také, atordits i escabellats... I després, la trobada amb el gran corb: el Yatagarasu. Amb la punta del dit, el Yasuo ressegueix distretament el contorn de la marca. Una marca màgica, per sort invisible per a la majoria dels humans, que és la prova de la missió que l'enviat dels déus els va confiar. Allò que...

La Hina, amb el seu colze punxegut, el treu dels núvols de cop.

–Ja tornes a somiar? –murmura entre dents sense deixar de mirar el mestre, el professor Tachibana.



–Para, que em fas mal! –remuga el noi fregant-se les costelles.

De vegades, troba a faltar la solitud de l'última fila, a la vora de la prestatgeria del fons.

Almenys, allà, no hi col·leccionava blaus... De tota manera, aquests atacs de nostàlgia li duren ben poc. Des que es van enfrontar a l'impensable, la seva amiga s'ha ficat al cap treure-li l'etiqueta de perdedor. La vida del Yasuo ha canviat. Per començar, ja no es passeja tot sol pel pati, a la mercè del Nobuo i la seva banda. I, a més, la Hina està pendent d'ell, fins i tot a classe... Li dona consells i procura que els segueixi. Tot i que la noia no aixeca un pam de terra, és ben decidida!

Tot plegat és un gran trasbals per al Yasuo. Però, ben mirat, com que des de fa unes quantes setmanes tota la resta també ha canviat, encara li ha costat menys deixar enrere la seva vida d'abans. Després del terratrèmol que va destrossar l'escola del Cirerer Blanc, els nens han canviat el local provisional per

un de nou, als afores de la població. Mentre reconstrueixen l'escola, alumnes i mestres ocupen un petit conjunt de barracons nous, col·locats en un immens rectangle de gespa. El Yasuo està meravellat amb aquest nou entorn, perquè, en aquesta zona amb poques cases, la verdor del bosc s'interromp de cop per deixar pas a la immensitat de la badia d'Uchiura: un mar interior de prop de cinquanta quilòmetres d'ample, dominat per una línia de penya-segats, al peu dels quals sobresurten platges de sorra fosca. El paradís! El Yasuo deixa anar un sospir que trenca l'ànima. I, resignat, torna a parar l'orella.

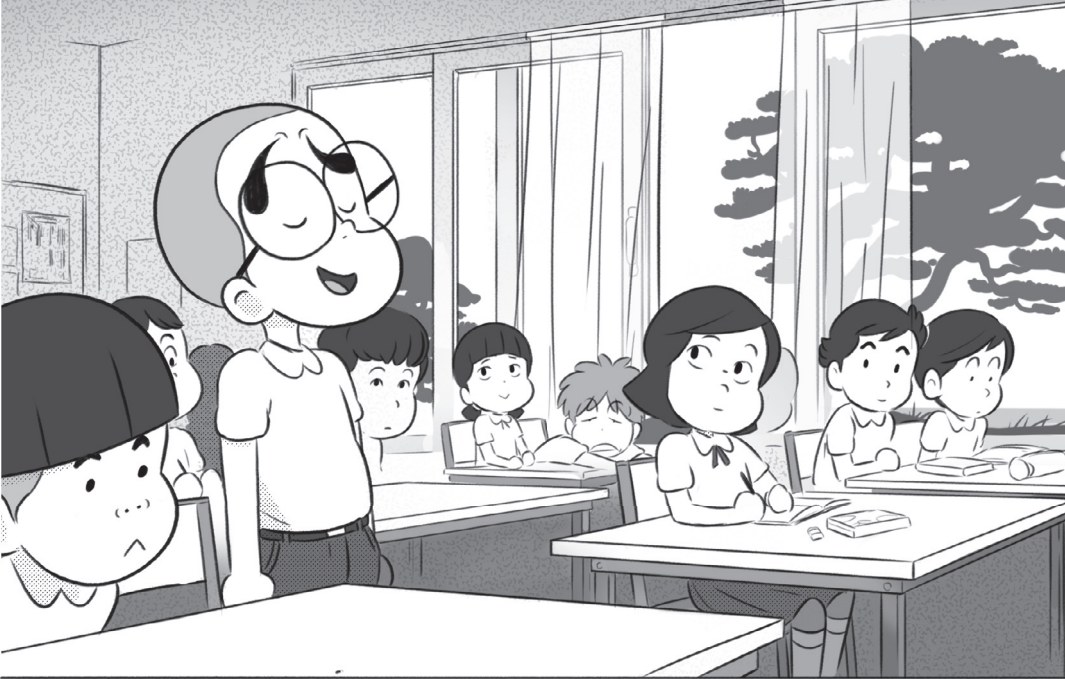
–...un període estable i de prosperitat, que va durar més de dos segles i mig, i va conduir l'Imperi a l'època Meiji<sup>1</sup>.

És el Kintarō, que diu la lliçó d'una tirada. Normalment, la veu de nas del noi és suficient perquè a la Hina se li escapi el riure. Però, avui, la noia s'aguanta,

---

1. L'era Meiji és un període de la història del Japó que s'estén del 1868 al 1912 i està marcat per la sortida de l'època medieval i la modernització del país.





es manté centrada en la seva missió: ajudar el seu nou amic dels cabells verds perquè s'integri a la classe. Tot i que està decidida a evitar problemes al noi, s'estima més no cridar l'atenció del professor Tachibana. Després de mirar de reüll el mestre, es queda més tranquil·la. L'home, visiblement encisat, concentra tota la seva atenció en l'orador de les ulleres grosses.

–Recordeu –intervé de sobte el mestre– que l'era Edo<sup>2</sup> és sens dubte la més important de la història

---

2. L'era Edo comença cap al 1600 i s'acaba el 1868 amb la restauració Meiji. Representa una època medieval de pau i prosperitat per al Japó, que tradicionalment es vincula als samurais.

del nostre país. L'època de l'honor per excel·lència. I la dels seus servidors fins al sacrifici: els samurais.

Només de dir aquesta paraula, els bigotis en punta li tremolen. El mestre fa una pausa. Un reflex li il·lumina les ulleres petites.

–Mira, ara farà veure que desenfunda el sabre...

–no es pot estar de xiuxiuejar el Kintarō al seu company de taula, molest per haver estat interromput.

El Také es limita a girar-se un moment cap a ell sense respondre ni somriure, abans de tornar a fixar l'atenció en el mestre, que continua sense dir res. Els segons passen i la classe, endormiscada per la digestió, comença a sentir aquest silenci massa llarg una mica estrany...

Llavors, tot d'una: BUM! D'una revolada, el professor Tachibana pica amb la mà damunt de l'escriptori.

–Segons vosaltres, què en deurien pensar els herois de l'època Edo, del canvi climàtic?

Després de fer un bot tan gran que alguns per poc

cauen de la cadira, els alumnes, espantats, no gosen respirar. Sense deixar-los temps de refer-se, el mestre continua:

–Vivim l'època del deshonor, nois i noies. L'època de...

Un terrabastall procedent del passadís interromp el discurs del professor. Com si un os grizzly de tres metres d'alçada acabés de fallar un salt mortal...

Durant un segon, la classe es queda en un silenci total. Tot seguit, de sobte, la porta s'obre brusquement i entra... una dona gegant de pell morena.

–Em sap greu el soroll, eriçonets meus. He relliscat! –es disculpa amb un gran somriure.

I s'inclina amb una naturalitat desconcertant cap al professor Tachibana, que s'ha quedat de pedra amb el dit encara enlaire.

–Hola, soc la Kyōko. Em permet? Només tardaré un minut...

Com la resta de la classe, el Kintarō ha alçat



el cap per observar la persona que acaba d'entrar. I, és clar, també s'ha col·locat bé les ulleres. Sorprenentment, la Kyōko no sembla jove ni vella. Les seves espatlles amples i els braços gruixuts com troncs impressionen de debò. La cara, cordial, emmarcada per dues trenes, li dona una aura lluminosa.

–Au, va, alguetes, no em mireu així... No se us menjaré, ja he esmorzat!

I acaba la frase amb un esclat de riure contagiós



que relaxa de cop l'ambient. El professor Tachibana, que té dificultats per refer-se, s'asseu maquinalment darrere l'escriptori.

–La part positiva, després del que ha passat a la vostra escola, és que ara passareu molt temps a prop de la meva millor amiga.

Llavors, desplega la mà com un ocell enorme i la gira cap a les finestres de l'aula.

–...La badia d'Uchiura!

El Také mira el braç esquerre de la geganta, sota el qual apareix una mena de... La mirada del noi no ha passat desapercebuda a la Kyōko.

–N'hi ha que tenen bona vista, aquí. Així m'agrada! Però, vaja, si ni tan sols m'he presentat...

La dona pica l'ullet al Také, que es queda confós, i salta damunt la tarima de fusta, que gemega sota el seu pes. En acabat, diu amb un somriure immens:

–Soc la vostra nova mestra d'educació física. I espero que us agradi la vela, eriçonets meus!

La dona ni pestanyreja després del soroll espantós

que ressona de cop a la seva dreta. El professor acaba de caure d'esquena de la cadira darrere l'escriptori i s'aixeca amb dificultats.

–Disculpi'm, senyora... Jo...

–Ai, pobret meu! Que s'ha fet mal?

–No, però és que jo...

–Llavors, tot va com una seda.

Tot seguit, la Kyōko es gira d'esquena al bocabadat professor Tachibana per tornar a adreçar-se a la classe.

–Aquesta setmana farà un temps excel·lent: sol i una mica de vent! El millor temps que podem esperar. Per tant, dimecres sortirem al mar! Us ensenyaré que un catamarà no és una beguda energètica...

Torna a esclafir una rialla que s'estén fins al sostre.

–Mentrestant, estudieu molt, colla de cargolets de mar!

Un segon més tard, la porta es tanca de cop i fa trontollar tot l'edifici. La Kyōko ha sortit. I el

professor Tachibana, amb uns ulls com unes taronges, busca les paraules per prosseguir la classe d'història.

